

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. G., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5 CoE 145/06, 5 CoE 143/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2007 doručená sťažnosť Ing. P. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 CoE 145/06, 5 CoE 143/06. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. novembra 2007.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že súdny exekútor vedie na základe návrhu na vykonanie exekúcie z 23. januára 2006 proti sťažovateľovi exekúciu na

vymoženie finančnej čiastky. Návrh na vykonanie exekúcie podala advokátka JUDr. A. N. (ďalej len „advokátka“) a predložila zároveň splnomocnenie od oprávneného z 27. apríla 2000. Upovedomením o začatí exekúcie z 29. marca 2006 súdny exekútor oznámil sťažovateľovi začatie exekučného konania v prospech oprávneného na vymoženie pohľadávky v sume 29 132 Sk. Sťažovateľ podaním z 9. mája 2006 požiadal Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) o zrušenie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, keďže advokátka v skutočnosti v tomto exekučnom konaní oprávneného nezastupuje, lebo nemá splnomocnenie, ktoré by ju na takéto zastupovanie oprávňovalo. Predložené splnomocnenie z 27. apríla 2000 pochádza z obdobia, keď za oprávneného mohla konať osoba, ktorá už asi tri roky nie je jeho generálnym riaditeľom. Keďže oprávnený tak advokátku zastupovaním vo veci exekúcie proti sťažovateľovi nepoveril, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v rozpore so zákonom a je potrebné ho zrušiť. Uznesením okresného súdu č. k. 36 Er 1189/2006-41 z 21. júna 2006 bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 3 000 Sk za návrh na zastavenie exekúcie. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 36 Er 1189/2006-43 z 26. júna 2006 bol návrh sťažovateľa ako povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý. Sťažovateľ v odvolacom konaní predložil list oprávneného z 12. júla 2006, v ktorom tento uviedol, že na zabezpečenie exekučného vykonania rozsudku proti sťažovateľovi nesplnomocnil žiadnu osobu. Priložil tiež dohodu z 24. novembra 2005, ktorou došlo k ukončeniu zmluvy o poskytovaní právnej pomoci medzi advokátkou a oprávneným. Preto advokátka nemohla v mene oprávneného v exekučnom konaní vystupovať. Napriek uvedeným listinným dôkazom na základe odvolania sťažovateľa proti obom uzneseniam okresného súdu uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 145/06-82, 5 CoE 143/06 z 31. augusta 2007 boli uznesenia okresného súdu z 21. a z 26. júna 2006 potvrdené. Advokátka v mene oprávneného podala aj ďalšie dva návrhy na vykonanie exekúcie proti sťažovateľovi, avšak v týchto prípadoch krajský súd vyhovel odvolaniam sťažovateľa, čo tiež dokazuje nesprávnosť uznesenia krajského súdu v danej veci.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn.

5 CoE 145/06, 5 CoE 143/06 s tým, aby bolo uznesenie z 31. augusta 2007 zrušené. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

2. Zo splnomocnenia z 27. apríla 2000 vyplýva, že generálny riaditeľ oprávneného udelil advokátke splnomocnenie na jeho zastúpenie vo vzťahu k súdom a iným štátnym a miestnym orgánom, najmä aby ho zastupovala v súdnom konaní pred súdom, prijímala doručované písomnosti, podávala opravné prostriedky a pod. Splnomocnenie sa udelilo na všetky konania vedené pred súdmi v Slovenskej republike všetkých stupňov, ktoré podáva oprávnený ako navrhovateľ alebo sú proti nemu vedené tretími osobami.

3. Z prípisu oprávneného z 12. júla 2006 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že oprávnený na zabezpečenie exekučného vykonania právoplatného rozsudku nespĺnomocnil žiadnu osobu.

4. Z prípisu oprávneného z 15. mája 2006 adresovaného súdnemu exekútorovi vyplýva inter alia, že 24. novembra 2005 došlo k ukončeniu zmluvy o poskytovaní právnej pomoci uzatvorenej 17. januára 2003 medzi advokátkou a oprávneným, v dôsledku čoho sa aj pôvodné udelené splnomocnenie stalo právne irelevantným dokladom. Preto zároveň návrh advokátky na začatie exekučného konania proti sťažovateľovi nemožno považovať za návrh podaný oprávneným.

5. Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 CoE 145/06-82, 5 CoE 143/06 z 31. augusta 2007 vyplýva, že ním boli potvrdené uznesenia okresného súdu č. k. 36 Er 1189/2006-41 z 21. júna 2006, ako aj č. k. 36 Er 1189/2006-43 z 26. júna 2006. Podľa názoru krajského súdu poplatková povinnosť vznikla sťažovateľovi podaním návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd preto správne rozhodol, keď sťažovateľovi ako povinnému tento poplatok vyrubil. Rovnako je vecne správne aj uznesenie, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa ako povinného na zastavenie exekúcie. Splnomocnenie, ktoré oprávnený udelil advokátke ešte 27. apríla 2000, je platné. Bolo udelené na všetky konania vedené pred súdmi všetkých stupňov v Slovenskej republike. Keďže aj exekučné konanie je konaním pred súdom, oprávňuje takéto splnomocnenie advokátku zastupovať oprávneného v predmetnej exekúcii.

6. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu č.k. 5 CoE 145/06-82, 5 CoE 143/06 z 31. augusta 2007 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že advokátka podala návrh na začatie exekučného konania proti nemu v mene oprávneného, hoci oprávnený ju tým nepoveril, resp. zmluvu o právnej pomoci uzavretú s advokátkou ešte pred podaním návrhu na začatie exekučného konania ukončil. Sťažovateľ teda vlastne tvrdí, že sa proti nemu vedie exekučné konanie bez relevantného návrhu, ktorý by podal na to legitimovaný subjekt, teda oprávnený. Advokátka vystupovala totiž v mene oprávneného svojvoľne, teda bez platného splnomocnenia. Sťažovateľ preto v konečnom dôsledku namieta, že exekučné konanie proti nemu prebieha bez toho, aby bol podaný relevantný návrh.

Vzhľadom na uvedené mohol sťažovateľ podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, čo však podľa zistenia ústavného súdu neurobil. Sťažovateľ nijako nevysvetlil, prečo možnosť podať dovolanie nevyužil. Sťažnosť preto v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nevyhovení návrhu na zastavenie exekúcie, považuje ústavný súd za neprípustnú.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o povinnosti sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok 3 000 Sk z návrhu na zastavenie exekúcie, považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú. Návrh na zastavenie exekúcie podlieha súdnemu poplatku. Keďže všeobecné súdy podanie sťažovateľa z 9. mája 2006 kvalifikovali ako návrh na zastavenie exekúcie, bolo vyrubenie súdneho poplatku nepochybne v súlade so zákonom. Je vecou rozhodovania o náhrade trov konania, či má byť tento výdavok sťažovateľovi pri skončení exekučného konania nahradený.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008